

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobců: a) T. A.
b) I. T.
c) N. A.
d) N. A.
zastoupeni advokátem JUDr. Ing. Jiřím Špeldou
sídlem Šafaříkova 666/9, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 1. 2018, č. j. OAM-1020/ZA-ZA12-ZA15-2017 a č. j. OAM-1019/ZA-ZA12-ZA15-2017,

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Dne 2. 2. 2018 byla Krajskému soudu v Hradci Králové doručena žaloba, kterou žalobce a) napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2018, č. j. OAM-1020/ZA-ZA12-ZA15-2017, a dále žaloba, kterou žalobci b), c) a d) napadli rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1.

2018, č. j. OAM-1019/ZA-ZA12-ZA15-2017. Žalovaný shledal žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnými podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a tak rozhodl o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona. Zároveň rozhodl, že státem příslušným k posouzení podaných žádostí podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Spolková republika Německo (dále jen „SRN“).

2. Krajský soud usneseními ze dne 5. 2. 2018 ustanovil žalobcům k ochraně jejich práv v předmětných soudních řízeních zástupce a vyzval je, aby prostřednictvím ustanoveného zástupce ve lhůtě dvou týdnů doplnili své žaloby. Žalobci tak učinili dne 17. 2. 2018. Krajský soud usnesením ze dne 2. 3. 2018 rozhodl o přiznání odkladných účinků žalobám.
3. Usnesením ze dne 12. 4. 2018 krajský soud rozhodl o spojení obou žalob ke společnému projednání.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobách a ve vyjádřeních žalovaného

4. Žalobci předně namítli, že výroky žalobou napadeného rozhodnutí pokládají za nesprávné a rozporné se zákonem, protože zákon o azylu neobsahuje ustanovení „§ 10a písm. odst. 1 písm. b)“. Výrok, kterým se žalobcům zasahuje do jejich práv takovým zásadním způsobem, že se zastavuje řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, musí být bezvadný, jinak nemůže vyvolat žádné následky. Žalovaný správní orgán může rozhodovat pouze v mezích zákona, což v daném případě neučinil. Již samotný výrok jeho rozhodnutí trpí zásadní vadou – odkazem na neexistující ustanovení zákona.
5. Žalobci jsou dále názoru, že postup žalovaného sice „formálně“ mohl odpovídat nařízení Dublin III, napadená rozhodnutí však představují nedovolený zásah do práv žalobců, zejména jejich „práva na spravedlivý proces o naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany“. Žalobcům se v SRN nedostalo korektního azylového řízení, na které měli jako uprchlíci nárok, a v případě vrácení do této země již ani nedostane. Žalobci na podporu uvedeného tvrzení předložili soudu článek z internetového zpravodajského média Aktuálně.cz ze dne 28. 3. 2017 nazvaný „Šance na azyl v Německu není v každé spolkové zemi stejná. Záleží i na počtu obyvatel“. Z tohoto článku dle žalobců vyplývá, že zaměstnanci jednotlivých poboček azylových úřadů v Německu berou v azylovém řízení ohledy na podmínky v jednotlivých zemích, jako je riziko xenofobních útoků, nezaměstnanost nebo počet obyvatel. Není tak zajištěno právo na spravedlivý přístup v azylové proceduře, neboť při rozhodování jsou podstatnými zcela jiné důvody, než ty azylově relevantní. Žalobci se nedomívají, že by „po formální stránce“ v jejich případě došlo k nesprávné aplikaci nařízení Dublin III, ale jsou přesvědčeni, že tento postup byl na újmu jím zaručených práv. Namítli, že právo jedince na spravedlivý proces stojí výše než smluvní závazek státu k určitému postupu a že není přípustné domluvený postup použít, mohou-li takovým postupem pro existující systémové nedostatky utrpět práva konkrétní osoby. Žalovaný se přitom dostatečně nezabýval funkčností azylového řízení v SRN, vycházel pouze z toho, že mezinárodní závazky jsou touto zemí plněny. Napadená rozhodnutí tedy vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a jsou nepřezkoumatelná.

6. Z uvedených důvodů žalobci navrhli, aby krajský soud napadená rozhodnutí zrušil a věci vrátil žalovanému k dalším řízením.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobám uvedl, že v případě žalobců nebylo naplněno žádné z kritérií stanovených v kapitole III. nařízení Dublin III, které by určilo příslušnost ČR k posouzení žádostí o udělení mezinárodní ochrany podané žalobci dne 6. 12. 2017 na území ČR. Podle čl. 3 odst. 2 zmíněného nařízení platí, že pokud nemůže být na základě výše uvedených kritérií určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Žalobci podali žádost o mezinárodní ochranu v SRN jakožto prvním členském státě dne 20. 9. 2017, státem příslušným k posouzení jejich žádostí je tedy SRN.
8. K námitce týkající se žalobci tvrzené existenci systémových nedostatků v azylovém řízení, či podmínkách přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu, které by s sebou nesly riziko nelidského či ponižujícího zacházení, žalovaný uvedl následující. Žalobci uplatněná tvrzení nemohou vést k vyvrácení domněnky o SRN jako o bezpečné zemi, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. Skutečnosti, které by tuto domněnku vyvrátily, musí splňovat určité kvalitativní požadavky. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 – 37. Žalovaný nemá žádné informace o tom, že by instituce působící v oblasti mezinárodní ochrany uprchlíků vydaly prohlášení o nehumánních podmínkách v německých azylových zařízeních v průběhu azylového řízení, jak tomu bylo např. v případě Řecka. Takové informace nepředložili ani žalobci. Žalovaný nepopírá, že v některých případech může dojít k porušení základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu, nicméně v souladu s ustálenou judikaturou soudů ani případné excesivní a ojedinělé případy nemohou založit obavu o systémových nedostacích v příslušném členském státě. Pokud by se ovšem během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, mají žalobci možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Spolková republika Německo je povinna objektivně, nestranně a v souladu se základními zárukami a zásadami evropského azylového *acquis* posoudit žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný si navíc obstaral informace týkající se azylového systému v SRN, z nichž neplyne, že by v SRN docházelo k systémovým nedostatkům. Žalobci předložený novinový článek pak nepředstavuje objektivní důkaz potvrzující, že by německý azylový systém byl strukturálně nedostatečný, ani nevede k závěru, že by žádost žalobců nebyla s vysokou pravděpodobností odpovídajícím způsobem meritorně posouzena. Ani během pohovorů provedených dne 12. 12. 2017 žalobci neuvedli žádné skutečnosti, které by vzbudily dojem o neadekvátních podmínkách např. v ubytovacích zařízeních, nebo ze kterých by mohlo vyplynout, že jejich žádost o mezinárodní ochranu nebude v SRN relevantně posouzena. Žalobci sami uvedli, že s příslušnými německými orgány neměli problémy. Obava žalobců z deportace do země původu z důvodu, že v SRN byla již předchozí azylová řízení ukončena, nepředstavuje důvod, na základě kterého by bylo možné se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.
9. K námitce týkající se formulace výroků napadených rozhodnutí žalovaný uvedl, že se jedná pouze o chybu v psaní. I přes tuto chybu je z obsahu napadených rozhodnutí patrné, jaké účinky výroky napadených rozhodnutí žalobcům způsobí.

III. Ústní jednání

10. V průběhu jednání konaného dne 12. 4. 2018 žalobci odkázali na podané žaloby. Napadená rozhodnutí považují za nesprávná jednak z toho důvodu, že ve výroku rozhodnutí je uveden odkaz na neexistující ustanovení zákona, dále z toho důvodu, že se jim ve Spolkové republice Německo nedostane korektního azylového řízení. Žalovaný odkázal na svá vyjádření k žalobám a na napadená rozhodnutí. K chybě ve výroku napadených rozhodnutí uvedl, že se jedná o písarskou chybu, která ale nemá vliv na zákonnost napadených rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žaloby shledal nedůvodnými.
12. Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí, kterými žalovaný shledal žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnými; státem příslušným k posouzení podaných žádosti je dle žalovaného SRN.
13. Ze správního spisu je patrné, že žalobci nejprve podali žádost o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo (dne 28. 1. 2017, respektive dne 20. 9. 2017). Následně požádali o udělení mezinárodní ochrany rovněž v České republice. Z tohoto důvodu žalovaný rozhodl o nepřipustnosti jejich žádostí o mezinárodní ochranu, a to rozhodnutími ze dne 28. 11. 2017. Žalobci proti těmto rozhodnutím podali žaloby, o nichž jsou u Krajského soudu v Praze vedena řízení pod sp. zn. 46 Az 23/2017 a 46 Az 24/2017. Dne 6. 12. 2017 podali opětovné žádosti o mezinárodní ochranu v České republice, žalovaný rozhodl o jejich nepřipustnosti rozhodnutími ze dne 25. 1. 2018. Tato rozhodnutí jsou předmětem přezkumu v nynějším řízení.
14. Žalovaný v napadených rozhodnutích konstatoval, že v posuzovaných případech není naplněno žádné z kritérií stanovených v kapitole III nařízení Dublin III, které by určilo příslušnost České republiky či jiného členského státu k posouzení žádostí (ve smyslu čl. 3 odst. 1 uvedeného nařízení). Aplikoval tedy pravidlo stanovené v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III a na jeho základě dospěl k závěru, že státem příslušným k posouzení podaných žádosti je SRN. V případě SRN zároveň dle žalovaného neexistují závažné důvody domnívat se, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie.
15. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, „je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.“ Podle § 25 písm. i) téhož zákona se řízení (o žádosti o udělení mezinárodní ochrany) zastaví, je-li žádost nepřipustná.
16. Přímou použitelným předpisem Evropské unie, na který citované ustanovení zákona o azylu odkazuje, je nařízení Dublin III. Podle čl. 3 odst. 1 uvedeného nařízení platí, že: „Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.“ Podle čl. 3 odst. 2 věty první téhož nařízení platí, že: „Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto

nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.“ Druhá věta tohoto ustanovení upravuje výjimku z přemístění žadatele z důvodů systémových (slovy českého překladu nařízení „systematických“) nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v příslušném členském státě.

17. Žalovaný se v napadených rozhodnutích vypořádal s otázkou možné aplikace jednotlivých kritérií uvedených v kapitole III nařízení Dublin III, žalobci pak tyto jeho závěry nijak nezpochybňují. Krajský soud tedy nepovažuje za nutné se jimi blíže zabývat.
18. Pokud jde o aplikaci pravidel obsažených v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, sporná není ani skutečnost, že prvním členským státem, ve kterém žalobci podali žádost o udělení mezinárodní ochrany, je SRN. Žalobci toliko namítají, že se jim v SRN nedostane korektního azylového řízení a že se žalovaný dostatečně nezabýval funkčností azylového řízení v SRN.
19. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III platí: *„Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“*
20. Uvedená úprava byla přijata v reakci na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (viz zejména rozsudek velkého senátu ze dne 21. 1. 2011, *M. S. S. proti Belgii a Řecku*, stížnost č. 30696/09) a judikaturu Soudního dvora EU (rozsudek velkého senátu ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech *N. S. proti Secretary of State for the Home Department*, C-411/10, a *M. E. a další proti Refugee Applications Commissioner a Minister for Justice, Equality and Law Reform*, C-493/10, Sb. rozh., I-13905). Soudní dvůr v citované věci konstatoval, že evropský azylový systém je vystaven na zásadě vzájemné důvěry a předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv Evropské unie, Ženevské úmluvy i Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Jinými slovy na domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a žadatele o mezinárodní ochranu je do něj možné přemístit. Dovodil však, že tato domněnka je vyvratitelná, jelikož nelze vyloučit, že systém v praxi v určitém členském státě naráží na závažné funkční problémy, tudíž existuje riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit. Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systémovým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném

členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 – 40).

21. Judikatura správních soudů dovodila, že žalovaný je v odůvodnění rozhodnutí, kterým vyslovuje, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 nařízení Dublin III jiný členský stát, povinen zabývat se vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 – 24).
22. Žalovaný výše uvedeným požadavkům v nyní posuzovaných případech dostal. Závěr, že azylové řízení ani podmínky příjmu žadatelů v SRN nevykazují závažné systémové nedostatky ve výše uvedeném smyslu, žalovaný odůvodnil na str. 4 a 5 napadených rozhodnutí. Konstatoval, že nebylo vydáno žádné rozhodnutí závazné pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v SRN. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující po členských státech EU, aby se zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do SRN, tak jak v minulosti učinil v případě Řecka. Spolková republika Německo je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, ale i ostatními státy EU. Žalovaný konečně také odkázal na zprávu o německém azylovém systému, kterou zpracoval dne 15. 1. 2018.
23. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že neexistují závažné důvody domnívat se, že dochází k systémovým nedostatkům v azylovém řízení a v podmínkách přijetí žadatelů v SRN, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.
24. Předně je třeba uvést, že krajskému soudu nejsou známy žádné skutečnosti svědčící o tom, že by podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v SRN byly srovnatelné například s tím, jaká situace panovala v táborech určených pro žadatele o mezinárodní ochranu v Řecku (kvůli čemuž byl v minulosti přerušen transfer žadatelů do této země). Žalobci ostatně nic takového ani netvrdili.
25. Namítali pouze, že žalovaný se dostatečně nezabýval funkčností azylového řízení v SRN. V této souvislosti poukázali na článek z internetového zpravodajského média Aktuálně.cz ze dne 28. 3. 2017 nazvaný „Šance na azyl v Německu není v každé spolkové zemi stejná. Záleží i na počtu obyvatel“. Uvedený článek vychází ze „studie univerzity v Kostnici“ (bez bližší specifikace), podle níž je údajně rozhodovací praxe Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky (BAMF) v jednotlivých německých spolkových zemích rozdílná. Dle článku zaměstnanci jednotlivých poboček daného úřadu berou v azylovém řízení ohledy na podmínky v jednotlivých zemích, jako je riziko xenofobních útoků, nezaměstnanost nebo počet obyvatel. Jestli žadatel v SRN dostane azyl, či nikoliv, tak nemá záležet pouze na jeho individuálním osudu, ale také na tom, ve které spolkové zemi o něj požádal.
26. K důkazní hodnotě novinového článku při posuzování otázky, zda je vyvrácena domněnka bezpečné země, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 – 40. Konstatoval, že pro vyvrácení domněnky bezpečné země

nedostačuje důkaz novinovým článkem. Za situace, kdy instituce působící v oblasti ochrany práv uprchlíků, respektive žadatelů o mezinárodní ochranu, mají dostatečné možnosti k tomu, aby stav v jednotlivých zemích monitorovaly, lze oprávněně očekávat, že by na existující vážné nedostatky upozornily. Rozhodnutí soudních institucí sice přicházejí s určitým časovým odstupem, ale například Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, Evropský podpůrný úřad pro otázky azylu a další organizace, ať už vládní či nevládní, reagují o poznání rychleji a o situaci v jednotlivých zemích informují. Pokud žádná z těchto institucí nevydala prohlášení o systémových nedostatecích azylového řízení nebo přijímacích podmínkách v určitém členském státě, nelze k takovému závěru dospět pouze na základě informací obsažených v novinových článcích.

27. V nyní posuzovaném případě sice žalobci předložený článek vychází z akademické studie, tuto studii však žalobci nepředložili, ani přesně neidentifikovali. Nicméně i kdyby tak učinili a ukázalo by se, že článek shrnuje a interpretuje její závěry správně, k vyvrácení domněnky o SRN jako bezpečné zemi by to nadále nestačilo. Nijak by tím totiž nebylo zpochybněno, že neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu mají v SRN možnost využít účinného opravného prostředku, tj. domáhat se nápravy případných pochybení správního orgánu u nezávislého soudu.
28. Tuto možnost zcela jistě měli i žalobci. Pokud tedy byli názoru, že německý správní orgán rozhodl o jejich žádostech o mezinárodní ochranu nesprávně, měli se bránit žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podanou k německému soudu, nikoli podávat novou žádost v České republice.
29. Krajský soud tedy neshledal, že by se žalovaný nedostatečně zabýval funkčností azylového systému v SRN. Napadená rozhodnutí vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu a nejsou z těchto důvodů nepřezkoumatelná.
30. Krajský soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, podle níž výrok napadených rozhodnutí trpí zásadní vadou – odkazem na neexistující ustanovení zákona. Ve výroku obou napadených rozhodnutí je skutečně uvedeno, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle „§ 10a písm. odst. 1 písm. b)“ zákona o azylu. Krajský soud však souhlasí s žalovaným, že se jedná o takovou vadu, která nemohla vyvolat žádné pochybnosti o tom, na základě jakého ustanovení žalovaný rozhodl [tedy že rozhodl na základě § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Výrok napadených rozhodnutí je navzdory tomuto překlepu dostatečně jasný a srozumitelný.

V. Závěr a náklady řízení

31. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobci jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žaloby dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 12. dubna 2018

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
soudce